

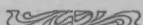
Betlehemska.

Betlehem je velik hram,
pa nima prenočišča tam:
Jezus, Marija, Jožef.

Zunaj mesta majhen kraj,
pa v njem je ves nebeški raj:
Jezus, Marija, Jožef.

V Betlehemu luči ni,
tam v bornem hlevcu so pa tri:
Jezus, Marija, Jožef.

Silvin Sardenko.

Čuden sen.

Ob posteljci bolnega sinka je sedela mati in žalostna zrla ljubljenca, ki mu je od vročine žarelo lice. Telesce je v bolečinah trepetalo, mali ročici je sklepal bolniček ob glavici in tiho vzdihoval. Dveletni deček je trpel na vnetju možganske mreine in na božjasti.

Na drugem koncu sobe so tiho sedeli in se igrali drugi štirje otroci, dva dečka in dve deklici. Časih je prišel kateri po prstih k posteljci in sočutno pogledal trpečega bratca. Oče je odšel že zarana na delo, služiti kruha družini. Mati pa je bdela noč in dan ob ležišču najmlajšega otroka. In ko je zrla pred seboj to trpeče dete v bolečinah, ji je krvavelo srce. V nemi bolesti je sklepala roke in ustne so ji šepetale: »O Bog, vzemi ga k sebi in reši trpljenja!« Toda naglo, kakor da se je ustrašila svojih besed, je zopet vzdihnila v obupu: »Ne, ne, o Bog, pusti mi ga! Saj mi je bilo vedno slabotno in trpeče dete najljubše in najdražje. Vzemi katero drugo, a tega mi pusti! Ozdravi naj!«

Uboga, obupna mati! Žalovala bi po vsakem otroku. Vse ljubi njeno materinsko srce. A bolno še najbolj. Tri tedne se že muči to dete. Nekaj dni že neznosno trpi. A v teh zadnjih urah pa, ko se je telesce v mukah obračalo na ležišču, ga je vzela mati v naročje in zasnulo je. Zazvonilo je na večer zdravo Mariji. V kletki pri oknu je zažgoled kanarček pesemco — v slovo malemu trpinčku, Lojzeku. Vedno počasneje je sopel deček in končno zaspal v spanju, da se zbudi v večnosti. Mrtvo dete je položila mati na posteljco. Smrtnobledo ji je postalo obličje, glas ji je zastal. A kakor vihar se je izpremenila njena topa žalost in se ljuto pojavila v bolelnem kriku, bridkosti in obupu. Jokala je, vzdihovala in tarnala, zakaj ji je Bog vzal najljubše.

Lep kakor angelček je spaval Lojzek na mrtvaškem odru. Imel je belo oblačilce in na glavi venček. Otroci so prihajali, mu krasili ležišče s cvetkami in podobnicami. In naposled so odnesli tudi malo krsto na pokopališče. Mati je bila neutolažljiva v svoji bolesti. Vedno in vedno je klicala: »Enkrat, samo enkrat še da bi ti gladila glavico!« Plakala je mati, plakala bridko noč in dan.

V tretji noči po pogrebu malega Lojzeka je zaspala mati, trudna po toliko prečutih nočeh in neprestanem plakanju. In imela je čudne sanje:

Odrple so se duri in vstopila sta dva dečka. Eden je bil Lojzek, a drugi Tonček iz soseščine, ki je umrl pred par tedni, edini sinček matere, ki je tudi neutolažljivo plakala po njem. Oba dečka sta bila belo oblečena kakor mrlička na odru, z venčkom na glavi, a čez oči sta imela črno obvezo. Tonček je odšel, Lojzek je pa stopil k postelji materini in rekel žalostno: »Tu sem, ljuba mamica, pogladi mi glavico. A ne dotakni se mi venčka, ki ga moram prinesiti nepoškodovanega v raj!« In ko je mati ljubeznivo in ljubko gladila njegovo glavico, je uzrla črno obvezo na očeh ljubljence ter ga vprašala, kaj to pomeni. »Oh, mamica,« je reklo žalostno dete, »ker ti plakaš po meni, ne smem zreti obličja ljubelega Boga. Ne plakaj, po meni, prosim, ne plakaj!«

Zasmehljala se je mamica: »Lojzek, ne bom več plakala!«

In dete vzklikne: »Hvala ti, hvala, mamica zlata!«

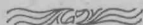
Tedaj je vstopil Tonček ter opomnil Lojzeka: »Od-
idiva!« In izginila sta.

Mati se je zbudila in premišljevala čudni sen. Spoznala je, da Bogu ni všeč, če ona preveč prejokuje po detetu in se ne vda v božjo voljo. Ni li, kakor da bi mu zavidala nebeško veselje in raj? Vtolažila se je počasi.

Pozneje enkrat je zopet videla v sanjah malega Lojzeka, ki se je z mnogimi otroki igral v prelepem vrtu, nasejanem z najkrasnejšimi cvetkami. In odslej ni žalovala več. Vdala se je popolnoma v sveto voljo tistega, ki je učil:

»Pustite malim k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Fr. Zupančič.

Kako je Darko skrbel za svojo cvetico.

Takole je bilo. Mali Darko je slišal, kako so njegova mati, ki so zalivali cveticam, potožili očetu: »Oh, ta Darkova cvetka bo pa zvenela, tako žalostno poveša liste. Škoda, škoda cvetke!« — Drugi dan so zopet zalivali mati cveticam. Kako so se začudili, ko so zagledali ob Darkovi cvetki majhen Marijin kip. Veli listi so se dotikali Brezmadežne in jo prosili pomoči. Na vrt pride Darko in pove mamici: »Marijo sem jaz k cvetki postavil. Saj ste večkrat rekli, da se mi v Marijinem varstvu ni treba bati niti smrti. Tudi cvetka v Marijinem varstvu ne bo umrla. Kajne, mamica!« Otrok je uprl svoje oko v materino oko, ki ga je srčna radost nad otrokom orosila. Dvignili so mati otroka in rekli: »Da, Darko, cvetka ne sme umreti!« ...

Otroci moji — ta cvetka, ta nežna cvetka — to so vaša mlada srca. Prišli bodo viharji, prišle nezgode, ki bi vaša srca strle, če bi bila brez opore. A pod Marijinim varstvom, ljubi moji, pri Mariji, ste varni. Zatekajte se pridno k njej, vsak dan ji izročajte svoja mlada srca — z vso ljubeznijo, vso radostjo. Marijine svete roke vas bodo tudi v bodoče varovale in vodile po pravi poti. Saj je Marija vaša Mati.« — — —

Ljubi čitateljčki »Angelčkovi«, ali ste slišali? O, da bi vsi otroci začeli novo leto z Marijo, z Marijo in pod Marijinim varstvom celo leto in celo življenje ostali — kako bi cvetele nežne rožice, bele lilije — vaša srca;